

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/261/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214838
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2016:5712214838.7

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ s. r. o. so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o., IČO: 36 864 421 so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava proti žalovanej Slovenskej republike, konajúcu prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovanej sa proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde 27.9.2012 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a sumy 376,18 € z titulu nemajetkovej ujmy ako aj náhrady trov konania.

Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt a veriteľ zo zmluvy o úvere v žalobe uvedeného čísla navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasledujúcich Exekučného poriadku (zák.č.233/1995 Z.z.) súdному exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka.

Exekúciu žalobca navrhoval vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo zmluvy o úvere čísla v žalobe uvedeného voči U. M., O.. XX. XX. XXXX. Exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. Ex 2460/2010. Žalobcovi v čase podania žaloby nebola známa spisová značka, pod ktorou sa exekučné konanie viedlo na Okresnom súde Martin. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom, miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Martin a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V žalobe ďalej žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011 a na znenie tohto istého ustanovenia platného v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011.

Uviedol tiež, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu, rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Rovnako žalobca poukázal na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase od 1.2.2002 do 31.5.2010, z ktorého vyplývalo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V žalobe žalobca tvrdil, že exekučný súd, t.j. Okresný súd Martin, napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 05. 10. 2010, pričom konanie začalo 15. 03. 2010 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, čiže v omeškaní bol 204 dní.

K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby až po veľmi dlhej dobe. Žalobca vyvinul enormné úsilie aby docielil vecný posun v exekučnom konaní a primäl porušovateľa k vydaniu rozhodnutia, konkrétne tým, že 2.7.2009 spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym plynutím času. Dňa 23.9.2009 opätovne spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, rovnako ako dňa 13.11.2009 podal ďalšiu takúto žiadosť a tiež v dňoch 25.2.2010, kedy súčasne podal podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu pri prieťahoch v konaní, dňa 30.8.2010 spísal a podal sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu pri prieťahoch v konaní a opätovne namietal porušovanie svojich práv. Takúto sťažnosť na prieťahy v konaní podal aj dňa 23.11.2010, kedy ju formuloval v zmysle § 62 a nasledujúcich zák.č.757/2004 Z.z. a dňa 25.5.2011 takúto sťažnosť opätovne spísal a formuloval ju podľa ustanovenia § 62 a nasledujúcich zák.č.757/2004 Z.z.. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca pripojiť predmetný exekučný spis. Ďalej žalobca tvrdil, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, v predmetnom konaní neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil exekučný súd až po veľmi dlhej dobe. Žalobcovi tak vznikla majetková škoda, ktorá predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov, spojených so správou pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,-€, ďalej v sume 40,-€ titulom nákladov na udržiavanie a správu informačného systému a titulom nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií, adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje, spojené s vyhotovením urgencií, adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,-€. Celkovo takto žalobca vynaložil náklady v sume 125,-€ a táto suma by žalobcu nezaťažila, keby exekučný súd konal bez prieťahov a dodržal zákonom stanovenú dobu. Žalobca si súčasne uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a s poukazom na v žalobe uvedené nálezy Ústavného súdu požadoval priznať sumu 376,18 € tak, že si vzhľadom na v žalobe uvádzané nálezy Ústavného súdu uplatňoval 55,-€ za každý mesiac omeškania. Tento nárok odôvodnil tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, akými boli to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k zániku povinného, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a tým, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov, pretože neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové meškanie v rozhodnutí exekučného súdu spôsobilo zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, a hospodársku stratu na strane žalobcu ale aj na strane jeho majiteľov a táto situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré žalobca mohol prijať.

Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak žalovaný do momentu podania žaloby na súd na žiadosť pozitívne nereagoval. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca vyžiadať spis Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu

nároku žalobcu na náhradu škody a potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

V priebehu ďalšieho konania žalobca na základe opakovaných výziev súdu však do spisu nepripojil kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, podanú v súvislosti s týmto prípadom na Ministerstvo spravodlivosti SR, odvolával sa na skutočnosť, že v štyroch spisoch Okresného súdu Martin, ktoré sa týkali exekučných konaní, vedených proti povinných U. T., E. O., W. R. R. F. I. pripojil potvrdenie Ministerstva spravodlivosti o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Avšak ani lustráciou v týchto príslušných spisoch sa nezistilo pripojenie takéhoto listinného dôkazu žalobcom.

Na svojich tvrdeniach v žalobe žalobca potom zotrval v priebehu celého konania a po nariadení pojednávania sa už vo veci meritórne nevyjadril.

Dňa 2.12.2013 súd dostal písomné vyjadrenie žalovanej, ktoré podľa jeho záverečných ustanovení bolo relevantné pre všetky konania vo veciach spoločnosti Pohotovosť s.r.o. o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti žalovanej v senáte 10C Okresného súdu Martin a týmto vyjadrením sa žalovaná vyjadruje ku všetkým týmto žalobám. Toto vyjadrenie žalovanej je súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti v iných, takmer identických sporov rovnakých účastníkov.

V tomto všeobecnom vyjadrení žalovaná uviedla, že žalobca vo svojich žalobách sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, ktorú žalobca videl v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach alternatívne po 1/ nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, po 2/ rozhodol o poverení exekútora po 15. dňovej lehote, po 3/ rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15.dňovej lehote , po 4/ zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15.dňovej lehote.

K predmetným žalobám žalovaná vznesla niekoľko námietok. Predovšetkým poukázala na zmätočnosť podania žalobcu, kde sú zmätočne označení povinní a najmä sú odlišne uvedené ich dátumy narodenia. Žaloby neobsahujú spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, a chýbajú relevantné údaje, akými sú dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná namieta, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania a vznik skutočnej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Žalobca v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Tvrdenia žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní sa nezakladá na pravde a má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám žalobca uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom tieto uznesenia museli byť v súlade s právnymi predpismi označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. V tejto súvislosti si žalovaná dovolila konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods.1 O.s.p..

Žalovaná poukázala, že z jednotlivých žalôb nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Uvádza tiež rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keď v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu uplatňuje svoj nárok. Nie je tak zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Žalobca navyše neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, pretože žiadosti o informácie o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov, a k ich účinnému odstráneniu. Žalobca totiž neuviedol, či

využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR.

Vzhľadom na skutočnosť, že 23.4.2012 boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, je zrejmé, že žaloba z 27.9.2012 bola podaná pred uplynutím 6.mesačnej zákonnej lehoty. V rámci predbežného prerokovania niekoľko desiatok tisíc žiadostí žalobca navyše žalovanej neposkytol potrebnú súčinnosť. Pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaná zdôrazňuje, že dôkazné bremeno v tomto smere nesie žalobca. S poukazom na ustanovenie § 15 ods.1, § 16 ods.4 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalovaná namietala, že zo strany žalobcu ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaná vyslovila právny názor, podľa ktorého predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je hmotno-právnou podmienkou pre podanie žaloby o náhradu škody a ak takáto žiadosť nebola podaná, resp. bola podaná, ale ešte neuplynula zákonná 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie takéhoto nároku zo strany príslušného orgánu, konajúceho za štát, nie je splnená základná hmotno-právna podmienka pre podanie žaloby a takáto predbežne podaná žaloba musí byť ako nedôvodná a predčasne podaná zamietnutá.

Žalovaná so svojom vyjadrení ďalej uviedla, že zákon č.514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu, spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorými sú po 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, po 2/ vznik škody a po 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktoré sa mal dopustiť súd nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote žalovaná uviedla, že v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdному exekútorovi na vyjadrenie, vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekučného spisu za účelom realizácie povinnosti, vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods.9 Exekučného poriadku. Žalovaná pripustila, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30.dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť a v takýchto prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30.dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu, ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnému exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhladnuc od uvedeného v prípadoch podozrenia ak exekučný súd nekonal o návrhoch žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bez pochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu, proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa § 3 ods.7 v spojení s ustanovením § 62 a nasledujúcich zák.č.757/2004 Z.z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Okrem toho žalovaná v tejto súvislosti poukázala na judikatúru Ústavného súdu sp.zn. I.ÚS 16/02 a konštatovala, že vzhľadom na povahu úkonu rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prietahy a teda za nesprávny úradný postup. Žalovaná zároveň poukazuje na ustanovenie § 44 ods.8,9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi z čoho vyplýva, že v súvislosti s nerozhodnutím v zákonnej lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie s ohľadom na zachovanie kontinuity konania. Zároveň žalovaná namietala, že podľa prechodného ustanovenia § 238 ods.1 Exekučného poriadku 30.-dňová lehota na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora platí len v exekučných konaniach začatých po 1.9.2005. Dovtedy exekučný poriadok nestanovoval súdu žiadnu lehotu na rozhodnutie o zmene exekútora.

K námietke, že k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť rozhodnutím o poverení exekútora po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods.1 písm.c/ Zákona o rozhodcovskom konaní. K tejto súvislosti poukázala na dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ ASTURCOM C-40/08, ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní a na to, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázala na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 a § 41 ods.2 písm.c/, d/ Exekučného poriadku a uviedla, že z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15.dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučným titulom, čo je znenie účinné od 1.6.2011. Ak bola teda žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred dňom 1.6.2011 s poukazom na ustanovenie § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku poukázala vo všeobecnosti na judikatúru Ústavného súdu a to vyššie citované rozhodnutie sp.zn. I.ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Ak malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15.dňovej lehote, uviedla, že takto formulovaný postup, výsledkom ktorého je rozhodnutie a to zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, nemôže byť nesprávnym úradným postupom, pretože akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí nemôže byť nesprávnym úradným postupom tak, ako ho definuje zákon č.514/2003 Z.z., ktorý možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu. Zodpovednosť štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto v takýchto prípadoch vylúčená. Súčasne však nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Takúto zodpovednosť totiž možno uplatniť, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť, príslušným orgánom a súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím takéhoto orgánu. Vzhľadom na ustanovenie § 6 ods.1 Zákona č.514/2003 ale aj ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení, alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku, podanom proti rozhodnutiu a táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu preto nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť, resp. nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Súčasne poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo 11/2010 a 5Cdo 291/2010, z ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v udelení poverenia po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že z dikcie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15.dňová lehota sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Ak súd exekútora nepoverí vykonaním exekúcie, 15.dňová lehota neplatí.

V prípade, že nesprávny úradný postup mal byť spôsobený existenciou prieťahov v konaní, žalovaná poukázala na ustanovenie § 9 ods.2 Zákona č.514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a konštatovala, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z

uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup, spočívajúci v existencii prieťahov. Pokiaľ by totiž súd, konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdu by preskúmavali postup iných všeobecných súdov pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Následne vzniesol žalovaný hmotnoprávnu námietku premičania v súvislosti s neprávnym úradným postupom a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15.dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, resp. pri ktorom došlo k uplynutia 30.lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, to znamená, tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

K nárokom na náhradu materiálnej škody žalobca podľa námietok žalovanej neuviedol, či predmetné vecné nároky, ktoré v niektorých žalobách uplatňuje predstavujú podľa § 17 ods.1 Zák.č.514/2003 Z.z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Žalobca by v takomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy, preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Keďže žalobca je spoločnosťou, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nie len počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom nie len na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Preto akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala a vzniká žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Na druhej strane požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové pritom žalobcu od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje ani množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Pokiaľ ide o uplatnenie majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom, je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáhal. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky.

K tvrdenej nevyožiteľnosti pohľadávky žalovaná uviedla, že žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul než rozhodcovský rozsudok a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej, čo nepreukázal a ani preukázať nemôže a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu. To znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Preto žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.2 a ods.3 zák.č.514/2003 Z.z., poukázala na viacero nálezov Ústavného súdu SR, v ktorých ústavný súd rozhodoval o poskytnutí finančného zadošťučinenia za zbytočné prieťahy konštatujúc, že vychádzať z paušálnej sumy požadovanej žalobcom, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Navyše pri svojom rozhodovaní Ústavný súd SR vždy vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v prípade žalobcu ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných v žalobách označených nálezoch ústavného súdu, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Na druhej strane vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov v spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti a neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keď si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011 vyplýva, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca neupresnil ani zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ktoré

bližšie nekonkretizoval a neuviedol, ako vzniknutá situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Žalobca súčasne zjavne opomenul, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z tohto dôvodu žalovaná nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Namietla, že žalujúca strana nepreukázala príčinnú súvislosť medzi konštatovaným porušením práva a vznikom škody a v závere navrhla, aby z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zák.č.514/2003 Z.z. súd žalobu ako neodôvodnenú v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si súčasne uplatnila právo na náhradu trov konania, ktoré však nevyčíslila.

Po nariadení pojednávania žalujúca strana zaslala súdu podanie z 26. 03. 2015, ktorým navrhla prerušiť konanie s poukazom na skutočnosť, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhrade škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky a Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 07. 10. 2013 podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Zodpovedanie predmetných prejudiciálnych otázok v konaní prebiehajúcom na Okresnom súde Prešov má pre ďalší priebeh konania pred Okresným súdom Martin zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudkom rozhodcovského súdu.

Súčasne žalujúca strana súdu zaslala podanie z 05. 03. 2015, ktorým navrhla zrušiť nariadené pojednávanie a to až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázky zákonného sudcu, nakoľko žalobcovi doposiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu.

O návrhu na prerušenie konania Okresný súd Martin potom rozhodol uznesením č. k. 10C/261/2012-114 zo dňa 02. 04. 2015, ktoré bolo potvrdené aj odvolacím Krajským súdom v Žiline a nadobudlo právoplatnosť 21. 12. 2015. Týmto uznesením súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

V tejto súvislosti súd poukazuje na tú skutočnosť, že v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/261/2012 o námietkach zaujatosti žalobcu voči všetkým sudcom Okresného súdu Martin rozhodol Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený uznesením sp. zn. 9NCc/458/2013 zo dňa 12. 12. 2013, ktorým rozhodol, že jedine sudkyňa Mgr. Katarína Janotová je vylúčená s prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 10C/261/2012 a ostatní sudcovia Okresného súdu Martin nie sú vylúčení z prejednávania tejto veci. Toto uznesenie bolo právnomu zástupcu žalobcu doručené 13. 01. 2014 o čom svedčí podpísaná doručka a preto nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že mu nebolo predpísaným zákonným spôsobom oznámené ako sa súd vysporiadal s jeho námietkou voči nestrannosti sudcov Okresného súdu Martin.

Pred pojednávaním, ktoré potom súd nariadil na deň 18. 02. 2016 súdu došlo podanie žalujúcej strany zo dňa 11. 02. 2016, ktorým opätovne z identických dôvodov ako v podaní zo dňa 26. 03. 2015 žalujúca strana s poukazom na konanie vedené pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C/6/2010 žiadala prerušiť konanie Okresného súdu Martin do právoplatného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Súd žalujúcej strane však oznámil, že pojednávanie dňa 18. 02. 2016 vykoná, vzhľadom na skutočnosť, že o rovnakom návrhu na prerušenie konania už súd raz rozhodol.

Súd na pojednávaní dňa 18. 02. 2016 vyhlásil uznesenie, ktorým konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania vo veci sp. zn. 10C/261/2012 na základe návrhu žalobcu zo dňa 11. 02. 2016 zastavil. Súd tak urobil vzhľadom na skutočnosť, že o takomto návrhu už raz v tomto konaní bolo právoplatne rozhodnuté a žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prerušenie konania vo veci sp. zn. 10C/261/2012.

Vzhľadom na uvedené, neboli dôvody ani pre zrušenie už nariadeného pojednávania a súd žalobcu žalobcu a listinné dôkazy do spisu pripojené na pojednávaní dňa 18. 02. 2016 prejednal, pričom v rámci dokazovania sa oboznámil s celým spisovým materiálom Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/2039/2010 (EX 2460/10 súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého).

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že v priebehu celého konania žalobca hodnoverne nepreukázal podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanej strane pred dňom podania žaloby na súde. Tieto skutočnosti preukazoval len predložením zoznamu podaných žiadostí, ktorý je súdu známy z rozhodovacej činnosti v iných podobných sporoch žalobcu.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/2039/2010 (EX 2460/10 súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého) súd zistil, že dňa 15. 03. 2010 žalobca v pozícii oprávneného spísal na exekútorskom úrade JUDr. Rudolfa Krutého formou zápisnice, návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému U. M., V. Z.C. Z., P. XXXX/XXXX na vymoženie pohľadávky priznanej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 25. 11. 2009 sp. zn. Sr 17715/09 zriadeného zriaďovateľom Slovenskou rozhodcovskou a.s. so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 8, IČO: 35 922 761. Dňa 30. 04. 2010 súdny exekútor podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ku ktorej pripojil návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, plnomocenstvo právneho zástupcu oprávneného, výpis z Obchodného registra oprávneného a kolok k zaplateniu súdneho poplatku. Dňa 05. 05. 2010 súd požiadal Stály rozhodcovský súd o predloženie spisu vyššie uvedenej značky, ktorý bol rozhodcovským súdom do spisu pripojený až 14. 06. 2010. Dňa 23. 08. 2010 Okresný súd Martin vydal uznesenie sp. zn. 17Er/2039/2010 (EX 2460/2010), ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 2460/2010 zo dňa 31. 03. 2010 zamietol. Z odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že exekučný súd postupoval podľa ust. § 45 ods. 1 písm. b/, c/ a ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z. a zistil po preskúmaní súladu exekučného titulu so zákonom, že tento priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne v rozpore s dobrými mravmi a v rozhodcovskom konaní boli porušené zákonné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi oprávneného dňa 27. 08. 2010, exekútorovi dňa 02. 09. 2010. Už 13. 09. 2010 došlo na súd odvolanie oprávneného. Ešte pred predložením spisu odvolaciemu Krajskému súdu v Žiline na súd došlo späťvzatie odvolania oprávneným - podanie zo dňa 19. 01. 2011, ktoré na Okresný súd Martin došlo 20. 01. 2011. Na základe späťvzatia odvolania Okresný súd Martin uznesením sp. zn. 17Er/2039/2010 zo dňa 01. 03. 2011 odvolacie konanie zastavil. Následne uznesením rovnakej spisovej značky zo dňa 11. 07. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 09. 09. 2011, bolo exekučné konanie zastavené.

Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zák.č.514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 1.1.2013.

Podľa § 3 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok, ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím ,

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods.1 písm.a/ citovaného zákona, už v znení účinnom po 1.1.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom, alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 5 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia, vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutia riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola týmto postupom spôsobená škoda.

V zmysle § 15 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím ale aj nárok na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6.mesiakov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1 zákona účinného do 31.12.2012 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods.2 cit.zákona v znení účinnom do 1.1.2013 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods.3 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na po

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods.5 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 19 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2013, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6.mesiakov.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zák.č.514/2003 Z.z. na súde je jeho predbežné prerokovanie na príslušnom orgáne štátu, ktorým v tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že sa vytýka nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, je Ministerstvo spravodlivosti SR.

Žalobca aj v iných konaniach pripojil do spisu zoznam žiadostí, ktoré podal na Ministerstvo spravodlivosti SR a zo strany Ministerstva spravodlivosti nebolo súdu signalizované, že by v tejto konkrétnej veci žalobca takúto žiadosť nepodal. Preto mal súd (aj vzhľadom na prezentovaný názor Krajského súdu v Žiline v obdobných konaniach vyslovený v rozhodnutiach, ktorými krajský súd rozhodoval o odvolaniach žalobcu proti rozhodnutiam okresného súdu, ktorými konanie pre nepredloženie rovnopisu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, zastavil) predbežné prerokovanie nároku žalobcu za preukázané a nerozporované a teda túto podmienku vyžadovanú ustanovením § 15 citovaného zákona za splnenú.

Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm.d/ označuje iba od 1.6.2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č.102/2011 Z.z. z dôvodu, že vloženie slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods.2 písm.d/ sa podľa Dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Exekučný poriadok ustanovuje v § 44 ods.2 procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že táto lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že uvedené platilo aj pred 1.6.2010 (do účinnosti zákona č.144/2010 Z.z., ktorým sa menil Exekučný poriadok (napr. II.ÚS 245/2013-17, II.ÚS 112/2013-17)).

Spravujúc sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a vzhľadom na zistený skutkový stav veci súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu nie je dôvodná ani len čiastočne.

V konaní súdu nie je možné vidieť prietah, nakoľko súd vykonával dokazovanie smerujúce k zisteniu, či exekučný titul - rozhodcovský rozsudok - nebol vydaný v rozpore so zákonom. Žiadosť o udelenie poverenia za vykonanie exekúcie súdu došla 30. 04. 2010, a prvým uznesením, (ktoré bolo napadnuté odvolaním), o nej súd, po doplnení dokazovania kópiu spisu rozhodcovského súdu, rozhodol dňa 23. 08. 2010 teda nie tak, ako tvrdil žalobca 05. 10. 2010. V takomto konaní súdu podľa presvedčenia súdu nie je možné vidieť prietahy v konaní a teda nesprávny úradný postup v príčinnej súvislosti, s ktorým mohla žalobcovi vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

Takto nebola preukázaná základná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za konanie orgánu verejnej moci, pri výkone verejnej moci, teda nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ktorým bol v tomto prípade Okresný súd Martin. Žalobca navyše nepreukázal ďalšiu podmienku pre existenciu takejto zodpovednosti, ktorou je vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pretože neprodukoval žiadny dôkaz, ktorým by svoje tvrdenia v žalobe ohľadne tohto protiprávneho následku preukázal.

Pokiaľ žalobca v jednom zo svojich posledných podaní pred rozhodnutím súdu žiadal o vykonanie dôkazu znaleckým posudkom, ktorým by vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, k tomuto súd konštatuje, že takýto dôkazný návrh už neakceptoval a dokazovanie uzavrel, nakoľko jednak žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti preukazujúce tieto jeho tvrdenia, z ktorých by súd mal možnosť zistiť komu bol znalecký posudok zadáný, v akom časovom horizonte bude súdu predložený a teda, či vyčkávaním na takýto znalecký posudok by neboli spôsobené ďalšie zbytočné prietahy v konaní, ktoré žalobca opakovane súdom vyčíta. Navyše vzhľadom na dôkaznú situáciu, takýto dôkaz bol pre právne posúdenie nároku žalobcu irelevantný.

Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods.1 O. s. p. a žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže podľa toho, čo zo spisu vyplývalo, žalovanej v tomto štádiu konania proti žalobcovi preukázateľné trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia